

Република Србија
УПРАВНИ СУД
25 У. 5153/14
27.05.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Душице Маринковић, председника већа, Маријане Тафра Мирков и Биљане Шундерић, чланова већа, са судским помоћником Данијелом Поповић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца Друштва за трговину и услуге "А.А." д.о.о. Београд, кога заступа Мило Ћ. Грујичић, адвокат из Београда, Милана Ракића број 4, изјављеној против решења туженог Министарства финансија Републике Србије, Управе царина, Комисије за жалбе Управе царина број: 148-04-039-00-2063/5-2013 од 18.02.2014. године, у царинској правној ствари, у нејавној седници већа, одржаној дана 27.05.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Царинарнице Београд, 02 број У/І-3526/2013 од 28.10.2013. године. Наведеним првостепеним решењем, које је донето у складу са одредбом члана 96. став 1. Царинског закона ("Службени гласник РС", бр. 18/2010), у поновном поступку је извршена измена података у рубрикама 32, 33, и 47. у ЈЦИ УВ-4 број 19930 од 29.08.2012. године, ЦИ Лука Београд, а тужилац је обавезан да плати износ од 1.320.983,00 динара, на име царинског дуга и то на име пореза на додату вредност износ од 201.506,00 динара, а на име акцизе 1.119.477,00 динара, за робу стављену у слободан промет по ЈЦИ УВ-4 број 19930 од 29.08.2012. године, ЦИ Лука Београд. Истим решењем је на основу евиденције плаћања рачуна, наведено да је износ из тог решења, утврђен решењем Царинарнице Београд од 14.11.2012. године већ плаћен дана 13.08.2013. године, због чега се наплата наведеног износа неће извршити, при чему је назначено да жалба изјављена против овог решења не задржава његово извршење.

Тужбом, поднетом Управном суду дана 07.04.2014. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреда правила поступка и погрешне примене материјалног права.Указује да је тужени орган

потврдио незаконито првостепено решење које је донето без правилне оцене доказа, иако се у поступку морају утврдити све одлучне чињенице и околности од значаја за доношење законитог решења. Појашњава да је основна спорна ствар у овом предмету околност да је узорковање робе обављено у нестерилним боцама киселе воде Минаqua од 2 литра, те да незаконито узоркована роба не може да производи правна дејства. Наводи да тужени орган није образлагао навод жалбе којим је указано да је у првостепеном поступку предлагано извођење доказа саслушањем сведока који би посведочили о незаконитом узорковању робе које је извршено противно одредбама меродавног правилника, нити навод жалбе да су се сведоци противили незаконитом узорковању царинске робе. Истиче да је на основу контаката са еминентним установама из области вештачења, утврђено да је у потпуности невалидан узорак робе обезбеђен на начин који је спороведен у поступку, као и да је на незаконито узорковање указивано и вештацима али да су они ту околност занемарили. Тужилац у тужби упућује на судску праксу Врховног касационог суда, Уставног суда Републике Србије, као и на судску праксу Европског суда за људска права, која говори у прилог основаности тужбеног захтева. Посебно наглашава да није отворена усмена јавна расправа ни у првостепеном поступку нити у поступку по жалби, те да се поступало противно хармонизованим царинским прописима који важе у Европској унији. Имајући у виду изнето, сматра да је у конкретној царинској правној ствари повређена одредба члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, затим забрана дискриминације из члана 21. и члана 76. Устава Републике, те повреда члана 14. у вези са чланом 6. и 13. Европске конвенције, уз повреду начела опште забране дискриминације. Додаје и да је изрека побијаног решења противречна сама себи и разлозима датим у образложењу, па са ових и других разлога ближе наведених у тужби, предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење и предмет врати на поновни поступак и одлучивање.

Тужени орган је у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима, ("Службени гласник РС" бр: 111/09), будући да предмет спора не изискује непосредно саслушање странака нити посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у складу са одредбом члана 41. став 1. истог закона, Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари, нашао да тужба није основана.

Према разлозима образложења оспореног решења и стања у списима ове правне ствари, произлази да је првостепени орган, у поновном поступку, поступајући у извршењу одлуке Комисије за жалбе Управе царина, утврдио да је на име тужиоца, по ЛЦИ УВ-4 број 19930 од 29.08.2012. године, ЦИ Лука Београд, стављена у слободан промет роба са називом БИОДИЗЕЛ, сврстана у тарифни став 3826 00900000 Царинске тарифе, са стопом царине 1% и општом стопом ПДВ-а, од 18%. Приликом контроле предметне прихваћене декларације, извршено је узорковање робе, па је налазом царинске лабораторије број 87000/12 утврђено да се иста правилно сврстава у тарифни став 2710.20170001 Царинске тарифе са стопом царине 1%, општом стопом ПДВ-а, од 18% и да се на исту обрачунава акциза од 37,07 динара за литар. Стога је, на основу поменутог налаза донето решење од 14.11.2012. године којим су измењени подаци о роби стављеној у слободан промет по предметној ЛЦИ, а увозник је обавезан на накнаду увозних дажбина у утврђеном износу који је и плаћен дана 13.08.2013. године. Међутим, како је на налаз царинске лабораторије

тузилац поднео приговор, то је затим, по захтеву увозника, спроведено вештачење узорковане робе од стране овлашћене лабораторије “Југоинспект” д.о.о. из Новог Сада, која је сачинила извештај о испитивању, па је царинска лабораторија на основу резултата овог испитивања овлашћене лабораторије, изменила став о сврставању предметне робе, изнет у ранијем налазу, који налаз је заменила новим налазом којим је робу сврстала у тарифни став 2710.19470001 са стопом царине 1%, стопом ПДВ-а од 18% и акцизом од 37,07 динара за литар. Имајући у виду да је измењеним налазом царинске лабораторије број 87099/12 утврђен исправни тарифни став предметне робе и да је у поступку по жалби Одељење за царинску тарифу изнело мишљење да се предметна роба исправно сврстава у поменути тарифни став, то је првостепени орган донео ожалбену одлуку којом је променио податке у ЈЦИ УВ-4 број 19930 од 29.08.2012. године, али како је за предметну робу настала обавеза која је затим одмах и плаћена, то је првостепени орган одредио да се наведени износ у поновном поступку неће наплатити. Тужени орган је у поступку по жалби, по разматрању навода жалбе, списка предмета и разлога образложења ожалбеног решења, нашао да је Царинарница у свему поступила по примедбама из ранијег другостепеног решења и након проведеног поступка правилно утврдила чињенично стање, са ког разлога је жалбу одбио, применом одредбе члана 230. Закона о општем управном поступку.

Имајући у виду наведено, правилно је, и по оцени Управног суда, поступио тужени орган када је у поступку спроведеном без повреде правила поступка, одбио као неосновану жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа, дајући за своју одлуку довољне и на закону засноване разлоге, који у свему као правилне прихвата и овај суд. Ово стога, што је правилно поступио првостепени орган када је у извршењу решења Комисије за жалбе Управе царина, применом одредбе члана 96. став 1. Царинског закона (“Службени гласник РС”, бр. 18/2010), утврдио да је тужилац приликом царињења робу пријавио у тарифни став у који се на основу резултата спроведеног доказног поступка не може сврстати, па како је, имајући у виду да је тужилац захтевао испитивање узорака предметне робе код овлашћене лабораторије “Југоинспект” Нови Сад, по добијању тог налаза, царинска лабораторија заменила свој ранији налаз новим и сврстала предметну робу у исправан тарифни став 2710.19470001 Царинске тарифе, на коју се, као на дериват нафте плаћа акциза у складу са одредбом члана 9. став 1. тачка 3. Закона о акцизама (“Службени гласник РС”, број 22/01...43/12). Суд налази да у спроведеном поступку није дошло до погрешне примене одредаба члана 4. до 9. Правилника о начину узимања узорка робе од стране царинског органа (“службени гласник РС”, број 96/10 и 52/12), на које се тужилац у тужби неосновано позива, јер у тим одредбама није наведено да боце у којима се врши узорковање робе морају бити стерилне, већ из одредаба поменутог Правилника произлази следеће: да царински орган узима, по правилу, два узорка у количини која је потребна за анализу или детаљни преглед, укључујући и могућу контролу анализе, док је на захтев декларанта дужан да узме и трећи узорак (члан 4); да овлашћени царински службеник утврђену количину робе, узету као узорак означава на амбалажи узорка и уноси у записник, који саставља у три примерка; за узорке робе која се сматра опасном материјом, уз записник о узимању узорака мора бити приложен примерак упутства за сигурну употребу; да се сваки узорак робе означава редним бројем, а уколико се ради о узорку робе у оригиналном паковању, у записник се уписују и карактеристични подаци назначени на том паковању (члан 5.) и да за робу која би се при узимању узорка могла оштетити, ако би се узорци узимали на месту царинског прегледа, царинарница којој је роба допремљена може да одобри да се узорци узимају уз присуство радника царинарнице надлежне према месту узимања узорака у просторијама декларанта или другим одговарајућим просторијама (члан 6.).

Суд је разматрао наводе тужбе којима се указује да тужени орган није ценио наводе жалбе којима се оспорава начин узорковања робе, али је нашао да исти нису од утицаја надругачију одлуку у овој правној ствари. Ово стога, што је тужени орган правилно навео да је жалилац примедбе на поступак узорковања могао да истиче само у току поступка узорковања, што није учинио, а што се утврђује увидом у записник о узимању узорка предметне робе број 135/2012 од 29.08.2012. године, који се налази у списима, на који нису стављене примедбе. Ово тим пре што жалилац није истицао чињеницу да је извршено незаконито узорковање ни приликом подношења приговора на налаз царинске лабораторије, као ни приликом подношења захтева за вештачење.

Код наведеног, без утицаја на одлуку су и наводи тужбе, којима се указује да другостепени орган није ценио и испитивао све жалбене наводе, те да није утврдио све одлучне чињенице од значаја за доношење законитог и правилног решења. Ово стога, што је тужени орган, поступајући у складу са обавезом утврђеном одредбом члана 235. став 2. Закона о општем управном поступку оценио све наводе жалбе, а које царински обвезник понавља и у тужби, наводећи зашто их није прихватио. Суд је приликом оцене законитости оспореног решења оценио да је, управо противно наводима тужбе, орган надлежан за решавање, донео решење о управној ствари који је предмет поступка на основу одлучних чињеница утврђених у поступку, у складу са одредбом члана 192. став 1. Закона о општем управном поступку, дајући при том разлоге који су били одлучни при оцени доказа, као и разлоге због којих није уважен захтев странке за спровођење новог вештачења, правилно наводећи да је царински обвезник начин узорковања могао да оспорава током поступка, односно пре доношења првостепеног решења, а што је пропустио да учини.

Са изнетих разлога, налазећи да оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

Дана 27.05.2016. године, 25 У. 5153/14

Записничар
Данијела Поповић,с.р.

Председник већа-судија
Душица Маринковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

СР/ИО